

III. felvonás

A Bukás Ára, s Fizetsége

2. fejezet

Aki Kijátszotta
A Halált

- Mester... mester... – sziszegte a fogai közt keseregve az ifjú Mira Wess. Késő este volt már, de mégis... egyre csak ezeket a szavakat hajtogatta. Mintha még mindig nem ismerte volna fel, mintha egy része még mindig nem fogadta el, hogy itt hagyta őt Fenn, hogy szörnyű kínok közt lelhesse a halálát. – Mester...

Mostanra már csak jóval halkabban és lassabban hajtogathatta, mivel kezdte elhagyni az ereje. Mind sűrűbben köhögte a saját vérét, melynek az íze magát a keserű halált jelentette a számára. Tudta, hogy nemsokára utoléri majd a végzete, s ezt csakis saját magának köszönheti. Ő követte el ezt a súlyos hibát, igaz Fenn sem valami ártatlan angyalka, hiszen ő sarkallta őt e iszonyatos ballépésére. Ráadásul ő, és nem a fiatal vágott bele a lábába, ő és nem Mira törte össze a bordáit, amelyek látszólag halálos sebeket vájtak maguk után Wess törékeny testében.

S mégis, nem Fennt tartja a közvetlen felelősnek. Tette, amit tennie kellett most, tette, amit tennie kellett akkor, hiszen nem szándékosan tette őt egy sajnálatra méltó árvává. Abból viszont már kezdett elege lenni, hogy az szinte mindig az ő kárára megy, amikor valamit muszáj megtennie az egykori Jedi mesternek. Márpedig, ha nem Jaris az oka, akkor már csak ő maradt, de... ő is csak azt tette, amit tennie kellett – ha valaki megöli a családot, illik megkínálni a fénykardoddal.

- Itt... itt hagytál... de... – köhécselte a lány, s most szokatlanul sok vér csepegett ki a szájából. Nemsokára meg fog halni, s tulajdonképpen már azt sem tudta, hogy ez most, vagy két lélegzetvétel múlva fog-e megtörténni. Ő sosem gondolt a távoli jövőbe, főleg a Nar Shaddaa-n nem, és ezért a kicsit is megtanulta becsülni. Nem maradt már túl sok ideje ezen a világon, de még mindig itt van az a kevéske, s ennyi épp elegendő arra, hogy következtetést vonhasson a történelekből.

Gyenge volt, s törékeny, de elég bolond volt ahhoz, hogy kiálljon Jaris ellen. Nem is érti már, mit gondolt akkor, vagy azt, egyáltalán mi célból próbálta meg. Addig már eljutott korábban, hogy az ilyesmit illik megtorolni, de csak akkor, ha készen áll rá, s ha már nem függ tőle olyan nagy mértékben, mint most. Ennek ellenére, arra jutott, ha tehetné sem próbálná meg még egyszer. Ma megpróbálta, elbukott, erről ennyit, a fejezet lezárva. Igaz, ebben a gondolkodásmódban az is benne lehet, hogy már nem vakítja el az a mérhetetlen harag, ami ezelőtt dúlt benne.

Nem akarja mindenáron megölni a mesterét, a nevelőjét, a tanítóját, aki oly sokat tett érte, amit ő józanésszel el sem tud képzelni. Ezért próbált neki megbocsájtani tíz éven keresztül, ezért fojtotta magába az indulatait oly sok éven át. Szerették egymást, ahogy az apa és lánya között szokás, egymással akartak lenni, s lehetnének is, ha Mira nem lett volna ilyen ostoba. De az volt! S most itt van, egyre nehezebben lélegzik, fájdalmas vérfoltokat köhög föl, és mérhetetlen kínok közt hever a füves talajon. Erre jött az éhség és a szomjúság terhe, s ha ez még nem lenne elég:

Az erő újabb fenyegetést jelzett a haldokló ifjú számára.

Azon nyomban felkapta a tekintetét, s három szürke, farkasszerű állatot pillantott meg maga előtt. Olyan ötven-hatvan centi magasnak nézte a fenevadakat, amelyek teljesen csupaszok voltak, de cserébe a sötétszürke bőrük olyan volt, mint a fakéreg.

A francba... már biztos szagot fogtak... – hitetlenkedett magában Mira.

Ebben a pillanatban, haragosan felmordult az egyik sárga szemű ragadozó, s vicsorogva kezdett a lány felé közeledni. Wess már egy hangyányit megbarátkozott a halál félelemteljes gondolatával... de mostanra már az a kicsi is tovaszállt belőle.

Nem akarom, hogy élve felfaljanak... nem akarom, hogy élve felfaljanak... nem... – vacogtak a lány fogai, miközben kétségbeesetten nyúlt a fénykardja felé. Az azonban nagyon messze volt tőle, egy olyan személytől, aki már csak az egyik lábát érzi. Az pedig túlságosan kevés hozzá, hogy felállhasson, márpedig nem lát más megoldást. Egyedül az Erő segíthetne valamit, mondjuk elriaszthatná vele az állatokat, vagy valami, de már túlságosan is gyenge hozzá. Öt perc, s akkor az állatok már egy holttest fölé érkeznek, akit úgy szaggatnak szét, ahogyan csak jónak látják.

Ezeknek pont most, PONT MOST kellett jönniük, hogy még az utolsó leheletem előtt szaggassanak szét. Csak ne a beleimmel kezdjék... nem... azt nem akarom látni... – kesergett magában a lány, miközben fölé lépett az egyik vad, s a másik kettő sem járt valami távol tőle. Wess egy hirtelen ötlet által vezérelve halottat kezdett játszani. Nem mintha, nem ennék meg, ha már nem él, de ki tudja...

Hát, ez nem jött be... – söpört végig a lány reszkető elméjében. Jó... jó kutyus, nem vagy éhes... nem akarsz belém harapni! Kérlek... csak ne, ne így haljak meg... – eközben az állat óvatosan szagolgatni kezdte, aztán még meg is bökte a mancsával. Mira nem tudta, mi lesz, ha élőnek bizonyul, de inkább a halott szerepe mellett maradt, ami elég nehéz volt a következő adag vér előre láthatóan közeli érkezése miatt. A veszedelmes állat így zavartalanul szaglászhatta az áldozatát, s egyre mélyebb és haragosabb morgásba kezdett felette. Nem kifejezés az, hogy Wess félt, főleg akkor kapta el rettegés, amikor a nyakába csöpögött a vad hideg nyála.

Belém fog harapni... belém fog harapni... – reszkette az ex-padawan. Aztán jönnek a többiek és szétmarcangolnak... ne... csak azt ne... Istenem, Fenn, miért kellett ezt megtennem? Bárcsak sosem került volna sor a mai napra... bárcsak még mindig jóban lennék... – visszhangzott a lány félelemmel teli gondolatai közt.

Most már őszintén bánta a történeteket.

Hirtelen egy ismerős hangra lett figyelmes, hallotta már korábban, s már egészen azt hitte, sosem fogja többé. Amint felkapta a fejét, egy lilásan izzó fénykardpengét pillantott meg, s egy nem túl testes, köpenybe burkolódzó alak körvonalait látta mögötte. A rosszakaró állatok azonnal szétszaladtak, magára hagyva a lányt, aki még nem is tudja, milyen közel volt ahhoz, hogy élve megegyék vacsorára.

Mia másra sem vágyott, mint a férfi kilétének a megtudására – bár volt egy erős sejtése. Azonban nem tudta olyan sokáig a magasban tartani a fejét. Mivel visszatartotta egy ideig, most patak módjára kezdett ömleni a vér a szájából, s ezzel együtt a fájdalom, a félelem és a kétségbeesés egy olyan elegye fogta el, amely az eszméletét is magával követelte. Elernyedtek az izmai, s a feje visszaesett a földre... ennyi maradt meg a mai naptól, egy képkockával sem több, vagy netán kevesebb.

***

Élek... – visszhangzott Mira gondolataiban, amikor visszanyerte az eszméletét. Még soha, semmiben sem érte nagyobb meglepetés az életben, talán az első pillantott kivéve, amikor biztosra vette a halálát. De aznap, amikor hátra lőttek, túl gyorsan történt minden, s ezért nem tudott igazán izgulni az életéért, nem tudta, igazán biztosra venni a halált. Ám most... a temetésére is esküdni mert volna, hogy meghal.

- Én megmondtam – törte meg egy mély hang a kérdésekkel teli csendet.

Mira gyorsan nyugtázta magában, hogy már nem fáj neki túlzottan a légzés, nem hasogat a fél teste, s vért sem akar köhögni. Menten a hang rejtelmes forrása felé fordította a fejét.

Sigil, ki más? – gondolta magában, mialatt az öreg nem tudta, milyen arccal üljön az ágya mellett. Mira megmenekült, ez – a férfi számára – egy várható, s egyúttal örömteli tény, de nem illik elhanyagolni azt sem, mi vezetett ehhez a perchez. A lányt elragadta a Sötét Oldal, és ezért meg akarta ölni Fennt, ami nem sülnhetett el valami jól, ha itt van... ráadásul egy másik kérdést is felvet:

Mihez kezdjen a leányzóval? Persze, ha valaki, akkor ő már ismerhette a választ.

Időközben Mira még csodálkozott egy kicsit a szerencsén, aztán mégsem mondott köszönetet, vagy tett bármit is a nemes tettért cserébe. Akarta, eleinte még tervezte is, ám hirtelen valami magával vont a figyelmét. Égető fájdalom hasított a lábába, azonban csak a vágás feletti részbe... a többit nem is érezte.

- A lábam... – sísteregte riadtan, s azonnal felült, hogy a saját szemével láthassa azt, mait soha az életben nem akarna megtapasztalni. Erre a háta is fájni kezdett, de valami iszonyatos mértékben. Nyilván nem épült fel teljesen a halálosnak érzett sebekből, még nem, de most ez érdekelte a legkevésbé. Akármennyire is fáj, felült, s elrántotta a takarót, aztán azt se tudta, mit kezdjen a látottakkal.

- Fenn átvágta az idegeket, én már semmit sem tehettem... – sütötte le a szemét Sigil, miközben a lány elkeseredetten emésztgette a szörnyűséget.

A bal lába ott volt, azzal a rettenetes vágással együtt, amit a vörösesen izzó penge beleváj, de mégsem érezte a sérülés alatti részt. A fájdalmai ellenére egyre csak tapogatta, nyomdosta, s a végén még bele is vágott egyet, hátha érzékel valamit. Ám a végtag már halott, soha többé nem tudja mozgatni, soha többé nem érezheti azt, ha hozzáér valami. Sőt itt és most levághatnák róla, akkor sem fájna neki, ha a sebész nem piszkál bele a még eleven részekbe.

- Amikor először utaztam veletek, volt alkalmam végighallgatni egy kiselőadást arról, hogy mennyire utálsz a robotvégtagokat. Ha jól emlékszem, azt mondtad, ha átszakadnának az idegek és soha többé nem érezkelhetnéd a kérdéses végtagot, legyen szó bármelyikről is, akkor se vágatnád le. Gondoltam, így lesz a legjobb.

- Köszönöm... – sóhajtott fel Mira vegyes érzelmekkel a szívében. – Nem csak a lábamért, hanem mindenért. De... ez sem megoldás. Úgy értem, hogy fogok járni?

- Mankóval – vágta rá a jó öreg Sigil. – Legalábbis eleinte, aztán meglátjuk. Az idegek nem tudnak regenerálódni, szóval... tökmindegy mennyit várunk veled, legyen szó tíz, száz, vagy akár ezer évről, akkor se fogod újra mozgatni. Persze nem azt mondom, hogy máris le kéne kapni, de... előbb, vagy utóbb muszáj lesz.

- Nem... – csóválta a fejét Wess. – Nem leszek nyomorék... az nem...

- Erre akkor is gondolhattál volna, amikor megtámadtad a többieket.
- Ezt meg honnan tudod? – elvégre, Sigil nem volt ott, s csak utána bukkant fel.
- Látomás, ne becsüld alá az Erőt, ifjúhölgy. De, visszatérve a lábadra, ismerek egy-két dolgot, amivel fokozni lehetne a szövetregenerációt, bár fingom sincsen, hogy ettől újrafonódnak-e az idegek, vagy sem. Akárhogy is, nyugodj meg, nem fogjuk azonnal levágni a lábad, keményen küzdeni fogunk érte.
- Hát... meglátjuk – sóhajtott fel a lány fájdalmasan, előrelátva az esélytelen próbálkozások végét. Sigil csak kedves akar lenni vele, de legbelül mindketten tudják, hogy annak a lábnak mennie kell. Jobb, ha már most készíteni kezdi magát ahhoz a förtelmes művégtaghoz, ami az egész életében hú társául szolgál majd. Bár most inkább bele sem akart gondolni, olyannyira nem, hogy inkább terelni kezdte a témát, mint valami jámbor báránycsordát. – Akkor, te tudtad, hogy ez lesz?
- Igen, hetekig kellett szemlélnem a tegnapi találkozásunkat. Nem mondom, hogy lelkiismeretes döntés volt csak úgy állni és nézni, ahogy megtörténik, de így volt a legjobb – vallotta be a férfi, ami roppant mértékű felháborodást váltott ki.
- Tudtad... tudtad, hogy ezt lesz... és nem szóltál?! – emelte fel a hangját az ifjú.
- Ja, úgy éreztem, jobb lesz, ha hagyom, hadd járd a saját, beteg ösvényedet, mint én tettem annak idején. És igazam is lett – erre a lány még az előbbinél is dühösebb arccal nézett felé. – Nem hiszed? Akkor válaszolj egy kérdésre: mit tettél tegnap?
- Elkövettem az életem legnagyobb hibáját – jelentette ki a lány keserűen, de még mindig haragosan azért, mert a férfi hagyta, hogy ez végbemehessen.
- Na látod, megbántad. Én is megbántam, amit én tettem, amikor a Sötét útitársam vezetett, de... sajnos én már túl erős voltam hozzá, hogy megállítsanak. Senki sem tudott gátat szabni a féktelen haragomnak és gyűlöletemnek, senki... még a saját mesterem sem. Ezért, amikor végre rájöttem, mit tettem és visszatértem a helyes útra, már túl sok mindent romboltam le, hogy újjáépíthessem.
- Jó, ezt értem, de ennek mi köze van hozzám?
- Nos, visszafoghattam volna a Sötét gondolataidat, ha akarom, ezzel visszaterelve a helyes útra, de nem tartott volna örökké. Később újra előjöttek volna a múlt sebei, s ismét a hatalmába kerítettek volna. Akkor már nem csak Fenn megöléséhez lett volna elég erőd, de rám is veszélyt jelentettél volna, s Annie-re is, ha ő nem megy el. Tudod, hogy ezt nem hagyhattam. Különben is, így jártál a legjobban. Nem haltál meg, ahogyan Fenn sem halt meg, és már soha többé nem fogtok egymásnak esni.
- Hát, fél lábbal nehéz lesz... de mi van, ha az az énem visszajön?
- Nem voltál elég ideig a Sötétség hatása alatt, hogy egy külön személyiséged legyen, ezért nem tartom túl valószínűnek. Azért sem, mert ahányszor csak eszedbe jutnak a történetek, emlékezni fogsz rá, milyen rossz vége lett, tudni fogod, akkor mennyire bántad a tetteidet. Ez nekem is sokat segít.
- Remek... nincs több Sötét Oldal, maradt a jó Mira. Ugye most nem akarsz kirakni egy hutfészket mellett? – gondolt vissza a lány a korábbi megmentésére.
- Nem, sőt még a fénykardodat sem vettem el – ekkor a lány ösztönösen kémlelni kezdte a környezetét, s csakugyan rálelt a kardjára az egyik szekrény tetején. – Egy

darabig a csatlósom leszel, ahogy azt korábban mondtam, aztán elmehetsz, ha akarsz, feltéve, ha képes leszel megállni a saját lábodon. De nem foglak rákényszeríteni.

- Remek... és, öhm... a többiek jól vannak? Éreztem, hogy élnek, de...

- Nem tudom, ne feledd: én nem voltam ott. Estefelé szálltam le a közelben, és még akkor is kínosan ügyeltem rá, hogy ne botoljak bele a régi társaidba. De, ha úgy érezted, még éltek, akkor ennek most is így kell lennie, nem?

- Hát, na ez az... Carlost csak falhoz kentem, neki nem lehetett komoly baja, de Ventris... tudod, élve ki akartam belezni, és már bele is kezdtem, amikor... tudod...

- Élve kibelezni... gonosz kis teremtés lakozik ott legbelül – dűnnyögte Sigil, tudván, hogy ő már ezerszer szörnyűbb dolgokat is megcselekedett. – A Reaver merre ment, amikor otthagytak? – tapintott rá egy fontos részletre.

- Kelet felé, biztos volt ott egy város, vagy valami.

- Akkor Ventrisnek volt esélye a túlélésre, s ahogy Fenn ismerem, biztosan kitalált valamit. Akárhogy is, inkább örülj neki, hogy a legrosszabb esetben is csak egyetlen ártatlan élet szárad a lelkesen – próbálta „vigasztalni” a férfi.

- Értem – felelte a lány vegyes érzelmekkel. – Már csak egy... hogy is mondjam, elég kínos probléma maradt – fejtette ki az újabb aggályát.

- Mi lenne az? – ráncolta a szemöldökét Sigil.

- Pisilnem kell...

***

- Szia... – törte meg Mira lány hangja a csendet. A lány az ágy szélén ücsörgött, s nem akaródzott felegyenesedni. Fenn pedig csak lesett a döbbenetében.

- Te... te élsz... – hebegte hitetlenkedve Jaris. Íme, valóra vált a legfőbb vágya, még egyszer találkozhat a szeretett gyermekkel, ráadásul az élők soraiban. Azonban nem csak az a lány, akivel oly sok csodás pillanatot töltött el, hanem az a személy is, aki két hónappal ezelőtt kész lett volna kioltani az ő és a társai életét.

Örült, sőt ez a szócska ki nem is megfelelő a boldogsága kifejezésére, azonban a félelme és a keserősége is a tetőpontjára hágott. Alig tudta palástolni ezeket az érzelmeket, pedig ez jóval könnyebben megy, ha nincs egyedül, vagy Selene-vel – ő az egyetlen, akit beenged a lelke aggodalmas fodraiba. Szép és jó ez a találkozás, de egyúttal rossz is, hiszen nem lehet ismerni a lány szándékait.

Fenn ösztönösen a fénykardja után nyúlt.

- Ne... kérlek... nem azért jöttem! – próbálta csitítani Mira, azonban még most sem kelt fel az ágy széléről. Még szerencse, hogy nem emiatt keveredett ide, hiszen Jaris hiába nyúlt a kardjáért, amikor az a kabinjában van. Az igazat megvallva, akkor sem tudna ártani neki, ha végig a zsebében pihent volna a roppant erejű fegyver.

- A többiek már nem élnének, ha a bosszút akarsz állni – állapította meg Fenn az egyértelműt, miközben vegyes érzelmekkel kémlelte a lány szép arcát.

- Jah... – sóhajtott fel Mira keserűen, s egy pillanatra le is sütötte a tekintetét. – Nekik egy kicsit körülményesebb volt elmagyarázni, de végül csak megértettek.

- Ha nem azért, akkor miért? – tört a lényegre Jaris.

- Hiányzol... – fejtette ki a lány egy szóban azt, amit ezerben készült elmondani. A lázas keresgélést, azt a sok-sok órát, amit a pillanat lefestésével töltött, s a legfőbb vágyát: a visszajutást, egyként tükrözte ez az egyetlen, árva, bús szócska.

- Te is nekem – sóhajtott fel a férfi, aztán helyet foglalt a lány mellett.

- Jól esne egy kis beszélgetés... benne vagy? – a férfi hatalmas örömmel a szívében bólintott, azonban Mira az érzelmek leghaloványabb szikráját sem találta az arcán. Fenn nem akarta kimutatni az érzéseit, egyszerűen nem állt készen rá. Hiába tért vissza a lány, hiába vannak újra együtt, az a bizonyos nap homályba borítja a pillanatot. Egyik fél sem tudja, mit mondhatna, mit tehetne, hiszen mindketten a másik arcát, s tetteit látják a párbajuk keserű napján.

Végül Mira csak összeszedte magát.

- Ventris hogy van? Az előbb már megtapasztalhattam, hogy már egész jó színben van, s remekül tud hadonászni a sugárvetővel, de nem tudom... teljesen felépült már? Ugye nem okoztam neki maradandó sérülést? – törte meg a szenderletnyi, kétellyel, ámde reménységgel teli csendet Wess selymes hangja.

- Azt mondja, már kutya baja sincs. Én hiszek neki – felelte Jaris, továbbra is csak minimális érzelmi töltéssel. – És te? Hogy... hogy élted túl egyáltalán?

- Ez egy elég hosszú történet, de ismersz... mindig megmaradok valahogy. De mégis olyan sokat veszítek minden egyes alkalommal, amikor ez megtörténik, és itt nem csak a sérüléseimre célok. Ismét elvesztettek – szomorkodott a lány. Egy árva szócska erejéig sem szőtte bele a mondandójába ezt a pillanatot, egy pillanatra sem merte felvállalni, hogy már egymásra találtak. Az igazság az: még valóban nem.

Mindketten kívánják a másik társaságát, egyikük sem szeretné, ha most elválnának az útjaik, de mégis olyan az egész, mégis úgy beszélnek, mintha ez csak egy egyszeri alkalom lenne. Egy keserédes beszélgetés, ahol még egyszer utoljára áttárgyalják a történeteket, s aztán örökre kíséthalnak egymás életéből. Hiszen ami történt, az megtörtént, tehát a lány visszakerülésének az esélye a nullával egyenlő – persze ez nem jelenti azt, hogy nem fogja megpróbálni, vagy nem tett érte már korábban.

- Igaz... mondd csak, fájnak még? Mármint a sérüléseid...

- Hát, nem mondom, a mellkasom még mindig szúr, ha túl sokat lélegzem, a hátam meg elég furán ropog, amikor nyújtózkodom, de... nem, elég volt a hazugságokból, semmit sem érnék vele – ekkor lány búsán a talajra nézett, aztán Fenn sajnálkozó, kék szemei közé mélyesztette a tekintetét. – Nem vagyok jól, Fenn... szükségem van rád, rátok. Ezért kerestelek hetekig, ezért követtelek az utcán, de... aztán azt hittem, észrevettél, aztán kiderült, hogy mégsem, s mire megnyugodtam, már eltűntél. Csak a Reaver helyét tudtam, ezért muszáj voltam idejönni. Nem akartam jelenetet rendezni a többiek előtt, nem akartam, hogy féljenek, de... csak ez lett a vége.

- Szóval, vissza akarsz jönni... – sóhajtott egy mélyet a férfi, miközben reménytele bólintott az ifjúhölgy. Fenn némán hallgatott egy darabig, aztán visszanézett a lányra, egy meglepő döntéssel a szívében: inkább tereli a témát. – Gondolom, a lábad... – célzott az egyértelmű következtetésre a férfi. Tizenöt centiméter mélyen metszette át a végtagot, bármely épeszű orvos lemetszené.

Mira lenézett a bal lábára, aztán szép lassan felhúzta a nadrágszárát, csakhogy Jaris jól láthassa a bokáját oltalmazó, ép bőrfelületet. Kibernetikus végtagra is lehet olyan kültakarót szerezni, amit könnyen össze lehet téveszteni a bőrrel, ám abban az esetben semmit értelme nem lett volna a mozdulatnak.

- Nem egy álmatlan éjszakát okozott, de végül megmaradt – felelte a lány némi örömmel az arcán, aztán a combjára helyezte a bájos kezét. – Az idegeket valami fura droidkütyü köti össze, valahol a csontban, vagy akörül... nem tudom pontosan. Nem ketyeg, kattog, sőt most már ki sem tudom tapintani, szóval, észre sem venném, ha nem tudnék róla. Az a kis vacak csekély ár az egész lábamért, de meg kell hagyni... még mindig fáj, ha rá kell állnom, vagy ne adj isten, még lépnem is vele.

- De ugye rendbe fog jönni? – aggodalmaskodott Fenn roskadozó szíve.

- Idővel... éveket mondtak, mire teljesen rendbe jönnek a szövetek, de nyugi, ebben a két hónapban is annyit gyógyult, mint másnak egy esztendő alatt. Nem tudom, most hogy veszi ki magát, ám a tanításaidnak hála, rendben leszek.

- Az jó – jelentette ki a férfi szűkszavúan, aztán néma csend következett.

Ezúttal is a találkozást kezdeményező fél, tehát Mira volt az, aki félbetörte a hallgatás béklyóit. Még tőle is szokatlan elhatározottságot mutatott a céljai felé.

- Tizenöt kilométert gyalogoltam emiatt, pedig már azelőtt is rühelltem a folytonos menetelést – fejtette ki az aggályát. S tényleg: mi értelme volt idejönnie, ha csak ülnek és hallgatnak? – Gondoltam, hogy nem lesz a régi, de... legalább szólhatnál valamit. Nem történt valami új, valami, amit tudnom kéne?

- Nem igazán, még mindig csempésmelókból élünk, igaz, egy kissé békésebbek lettek a dolgok azután, hogy a birodalmiak visszalopták a tervrajzokat. De ezt már tudod... akkor még velünk voltál. Szóval, éljük az életünket, mint mindig.

- Akkor már nem maradt más, igaz? – kérdezte a lány ártatlanul, de a lelke mélyén tudván, hogy bűnös ebben a tekintetben. Fenn jól tudta, mire céloz a mondattal, s ennek megfelelően felelt, nem túl sok rejtett jelentéssel.

- Nem... kifogytunk a szavakból.

- Hát jó... essünk túl rajta – sóhajtott fel a lány izgalommal, s bánattal a szívében. – Számítottam rá, előre tudtam, hogy ez lesz, ezért nagyjából felmértem a dolgokat. Selene a maradásom mellett döntött, Carlosnak mindegy, Ventriss szerint meg le kéne tessékelned a rámpán, úgy tízezer méter magasságban. Ha Selene példáját vesszük, akkor a szavazatok döntenek, s már csak a tied maradt. Mivel Dahn semleges maradt, ezért oda tartozik a szavazata, ahol a többség van. Szóval, ha mellettem döntesz, akkor három-egy, ha pedig ellenem, akkor egy-három. Tehát...

- Felfogtam, rajtam áll az egész... ha igazat mondasz – mutatott rá Jaris. – Tudod, ha azt hinnék, most szép csendesen eldöntjük, jössz-e, vagy a bolygón maradsz, nem csinálnának úgy, mint akinek hődetonátort kötöttek a nyakába.

- Pedig őszinte voltam – felelte az igazat Mira. – Persze, az egy dolog, amit én közöltem velük, és az, amit hisznek. Az ő szemszögükből nézve, most bármi lehet. Márpedig, te sem lennél túl boldog, ha bármelyik pillanatban harcra kerülhetne a sor... de nyugi, ha maradnak az általam mondottak, akkor ez a felállás.

- Rendben, elhiszem – bólintott a férfi, bár ezt nem az Erő, vagy maga a bizalom súgta számára, hanem a logika. Ventris még álmában is hiú ábrándokat kerget arról, milyen keserű halála lehetett Mirának, hát persze, hogy ellene szavazna. Carlos sosem volt valami eszes, viszont annál hűségesebb. Nem szokott beleszólni a kapitány döntéseibe, tehát: neki mindegy. Selene nem csak beleszeretett Fennbe, de ismeri is a belső kínjait. Ezért ő nem is a saját érdekeit nézné, ha az ő döntésén múlna a lány sorsa, hanem azt, ami az ex-jedi számára a legjobb lenne.

- Tényleg? – csillantak fel a lány szép szemei. – Tényleg... – sóhajtott egyet, mikor rájött, hogy ezzel csöbörből vödörbe esett. Eddig a legénység véleménye miatt volt kétséges a sorsa, most meg azért fogják kirakni, mert Fenn egy személy miatt sosem kockáztatná a hajó sorsát (már amikor józan). – Oké, akkor kérek, ne várakoztass, így is eleget őrlődtem már. Kaphatok még egy esélyt, vagy sem?

S ezzel eljött a kérdés, amely Fenn számára soha nem látott jelentőséggel bír. Ha úgy akarja, visszakaphatja Mirát. Ismét megoszthatnák egymással az életüket, hiszen egy hajón élnének. Láthatná őt reggel, némán figyelhetné az elszenderülését este, s napközben annyit beszélhetnének, amennyit csak akarnak. Újra ismernék a másik titkait, a kalandjaik során felszedett lelki terheit. S ami a legfontosabb:

Megszűnnének az álmok, soha többé nem tapasztalná a lány ezernyi hasonmását a tömegben. Csupán egyetlen egyet látna, reggel, délben, s este. Abbamaradna a sok keserű könnyezés, többé nem kellene kétségbeesve vigasztalnia a kedvesének. Sőt ha végre beforrhatnának a múlt sebei, akkor a twi'lekkal folytatott kapcsolata is túljutna a holtpontján. Többé nem hagyná ott, amint felkelt mellőle, többé nem hagyná cserben, amikor mellé érkezik a kényelmes ágyban – amit aztán alaposan próbára tehetne. Igaz, egy hangyányit többször kéne kitakarítaniuk azt a kabint.

Ezek a gondolatok egyre csak szálldostak a férfi elméjében, akár az álombéli falevelek. Megigézték, magukkal ragadták, valósággal megrészegítették a manapság nem épp a józanságáról híres elmét. De ez is elmúlhatna, ha végre visszakapná a lányaként szeretett személyt. S ez, ezek, s összességében minden, oly roppant hatást gyakorolt hősünkre, hogy a rossz oldalba még csak bele sem gondolt, mikor meghozta a döntését. Félresöpörte, elhajította azt, akár egy rossz almával szokás.

- Minden ember számít, nem csak te, de Ventris is – jelentette ki ridegen Fenn, s keserűen. Az arcán, a szavain, s még a tulajdon lelkében sem lehetett leolvasni a korábbi gondolatmenete eredményét. Ismét csak ő ismerhette a titkait. – Mira, én szeretném, ha újra köztünk lehetnél, de meg kell értened... Leana beleroppanna, ha mától kezdve folyton arra kell gondolnia, hogy akármikor beleállíthatod a kardod.

- Akkor vedd el – vetette fel a cseles megoldást, s azzal már elő is vette a kardját. Sietve odanyújtotta a legszentebb fegyverét a korábbi mesterének, aki eleinte csak nézett, hogy sülnhetett ez ki Mira elméjéből. – Gyerünk, vedd el! Ha nincs kardom, nem tudom majd megválni. Így felesleges lesz ettől tartania.

- Tudod, hogy nem erre céloztam – hajtotta vissza a lány kezébe a kardot.

- Tudod, hogy én sem erre céloztam – mosolyodott el Mira. – Nézd, nem kell teljes jogú tagnak lennem... csak, csak találj ki valamit, hogy a hajón maradhassak! Légyszi...

bármit megtennék érte, bármit! Akár Ventris lábát is hajlandó leszek masszírozni, ha úgy gondolod, az már méltó büntetés lenne. Csak... csak ne hagyj itt, kérlek!

- Úgyis utánunk jönnél – mosolyodott el Jaris, egy apró morzsát kimutatva az érzései közül, aztán nemes egyszerűséggel kikapta a fénykardot a lány kezéből. Mira csak az előbb volt rá kész, nem most, amikor megtörtént, ezért nagyot nézett, amikor Fenn kezében kötött ki a legfőbb fegyvere. – Legénységi tagokból már épp elég van, de úgy gondolom, szívesen felvennénk egy szobalányt.

- Mi?! – vonta össze a szemöldökét az ifjú Wess.

- A szabályok: a fegyverek közelébe sem mehetsz. Nem érdekel, mi van, akkor se fogsz velünk jönni, a hajón akartál maradni, ott is leszel. Főzöl, mosol, takarítasz, nem ellenkezel, így is szerencséd van. Később, ha Leana is egyet ért, beszélhetünk a teljes jogú tagságról, de azt most megmondom, hogy a kardodat elfelejtheted egy időre.

- Hm... ennyire jól mennének a dolgok? Régebben mindenki kellett, aki csak lőni tudott, hogy egyáltalán életben maradjunk – vette észre Mira.

- Tényleg felhalmoztunk úgy tíz, tizenkétezer kreditet, és tűzharc se volt már úgy... két napja. Nem sok, ha az összképet nézed, de úgyis tudod, hogy az élet-halál helyzetek kivételek lesznek – tisztázta ezt az apró, ám annál fontosabb tényezőt.

- Ez az, minden nap nálam lehet a kardom! – kacagott fel a lány tréfásan.

- Akkor, benne vagy? – kérdezett rá az egyértelműre a férfi.

- Persze! – csillantak fel a lány szemei. – Ha itt lehetek, akkor igen. A lábam miatt meg egyébként sem fogok túl sokat kimozdulni a hajóról. A harchoz meg pattogni kell, szóval... az sem fog menni egy darabig. De akkor a hajót is én fogom őrizni?

- Az Carlos dolga lesz, bocsi, de Ventris szívrohamot kapna, ha téged egyedül hagynánk a hajón. Nézd a jó oldalát: legalább lesz társaságod.

- Oké, akkor már csak egy kérdésem maradt: mennyi lesz a fizum?

***

- Még nem hallottam fénykard pattogást, se halálsikolyt, szerintem még élnek – állapította meg Selene, aki eközben elkészült a főztjével. Fenn féltése okozta, mivel fel sem tudta fogni, milyen iszonyatos megterhelést jelenthet neki a döntés... igaz, már szinte biztos lehetett a végkifejletben, ami hamarosan bekövetkezett.

Kinyílt a kabin ajtaja, s Fenn rövidesen előlépett rajta, aztán az immár fegyvertelen Mira követte – már amennyire egy erőhasználó fegyvertelen lehet.

- Akkor kidobjuk? – emelte fel a hangját Ventris. *Hátha...*

- Nem volt könnyű döntés, de figyelembe véve, hogy születésnapja van, megkapta az állást – jelentette ki Fenn örömmel és büszkeséggel a szívében. Nemsokára véghez fogja vinni a lehetetlent. – Mostantól van egy szobalányunk.

- Először is – szólalt fel Mira a maga bájos, nőies hangján –, szeretnék még egyszer elnézést kérni a múltbéli tetteim miatt. Azt kívánom, bár csak ne történtek volna meg, de sajnos már nem lehet változtatni azon a napon... mindannyitoknak ártottam, s valószínűleg már sosem tudom helyrehozni... de kérlek, legalább adjatok egy esélyt.

- Üdv a csapatban! – mosolyodott el Selene.

- Ha fele olyan jól főzöl, mint ez a csaj – mutatott a twi'lek felé Carlos –, akkor nem bánom, maradj csak. Tudod, ha sokan már nem is, de én még mindig emlékszem arra is, milyen voltál a „távozásod” előtt, s akkor kéz családtagnak számítottál. Szerintem inkább ezt nézzük, mintsem a rossz énedet... az már a múlté.

Ezzel már három vélemény volt, amely Mira mellett állt, valóban igazat mondott a lány. Mivel már biztosnak tűnt a maradása, Selene gyorsan kivett a hűtőből valami italt, s töltögetni kezdte a poharakat. Amint megtelt öt, azonnal a társai kezébe kezdte nyomni azokat, mivel ezt a lépést szükségesnek érezte az új tag fogadásához. Pedig még egyáltalán nem volt biztos az egész. Néha, különösen egy ilyen esetben, akár egyetlen hang, egyetlen személy szava is félbetörheti a pillanatot.

- Örülök, hogy engem is megkérdeztek – pillantott körbe haragosan Ventris. – Ti megbolondultatok?! Ez a csaj hidegvérrel megölt volna mindannyiunkat, erre csak szépen mosolyogtok és visszaengeditek? Mi bajotok van?! – őrjöngött a nő.

- Mindenki érdemel egy második esélyt – szögezte le az álláspontját Selene. – Engem sem bántatok meg, pedig én sem voltam valami egyszerű eset.

- Ezt nem mondod komolyan... – döbönt le Leana, ám még ezt is dacosan, harag által kövezve cselekedte. – Miatta hagytunk ott, nem emlékszel?

- Rossz döntést hozott, ez még nem vétek – kardoskodott a lány mellett Selene.

- Ventris... – vágott bele a párbeszédbe Mira. – Oké, tudom, elcsesztem... de, de helyre akarom hozni, csak adj egy esélyt! Még nem tudom, mit kell tennem, hogy ismét barátnők lehessünk, mint annak idején... de hadd próbáljam meg!

Erre a pillanatra mély csend, feszültségteljes hallgatás következett. Ventris egyre csak méregette a helyzetet, gondolkodott, mit kellene tennie. A többiek akarják Mirát, s nincs rá oka, hogy ne higgyen neki a jó szándékait illetően – más esetben már rég megölhette volna, akár lassan, akár gyorsan, akár úgy, hogy észre sem veszi.

Fél perc elteltével Selene úgy döntött, tovább adogatja a poharakat, hátha ezzel talpra állíthatja a hangulatot, amely már önmagában is képes lehet jobb belátásra téríteni Ventrist – mert nem jó dolgokat szőtt a fejében, az egyszer biztos. Végül az a perc is érkezett, amikor már csak két pohár maradt a kezében. Az egyik a sajátja, amit nyilvánvalóan nála fog maradni, a másik pedig a sértetté.

A twi'lek kedvesen Leana felé nyújtotta a bordó löttyöt tartalmazó poharat, aki azt hitte, menten kiveri a kezéből. Azonban, nem is tudván, igazán mi által vezérelve, elvette a megbocsájtás zálogát, s szilárdan tartotta meg a kezében. Már ettől is Wess ádáz arca jutott az eszébe, s a pillanat, mikor hitetlenkedve figyelte az hasába álló fénykardot. Akkor biztosra vette a halálát, s a legfőbb vágya az volt, hogy a leányzót is magával vihesse. Erre itt vannak mindketten, egy új kezdet felett ítélkezve.

- Szóval, azt keresed, hogyan tehetnéd jóvá, igaz? – fordult Mira felé.

- Igen – felelte a lány, s már sejtette, hogy nem fog tetszeni, amit hall.

- Na, akkor, máris adok egy tippet: reggel ágyba kérem a reggelit, este pedig a vacsorát. Ha én szólok, te pattansz, egy szobalánynak amúgy is ez lenne a dolga. És, ha már eleget ugráltattalak, s bízz benne, elég sokat foglak, akkor meggondolom, meg tudnák-e bocsájtani, azért, mert a szemem láttára akartad kívágni a beleimet.

- Rendben – bólintott rá Mira vegyes érzelmekkel. Egyrészt már érezte, hogy ez nagyon nem lesz kellemes, másrészt viszont értékelte, amiért kaphatott egy esélyt.

Kijátszotta a halált, nem is először az életében, ráadásul visszakerülhetett Jarishoz, és a társaihoz, kiknek már nem is remélhette a megbocsájtását. Akárhogy is nézzük, ez egy örömteli nap az életében, ahogyan az összes többi, amikor a hajón lehet, bár egy erős érzése van afelől, hogy Ventris cipőit fogja súrolni a fél életében.

- Mirára! – emelte a poharát Selene, s mindenki követte a példáját. Ez Wess számára nem volt valami nehéz, hiszen szereti magát ünnepelni, de Ventris úgy érezte, mintha a mozdulatot vaskos kötelek akadályoznák... mégis megtette. Ad neki még egy esélyt, s persze a maga módján hasznot is húz majd a helyzetből. Így a kecske is megmarad, és a káposzta is jóllakik, amit teljesen felcserélt, mivel ebben a világban se kecske, se káposzta nincsen – honnan tudná, mi micsoda?

- Boldog tizennyolcadik születésnapot! Élj még száz boldog évet! – jelentette ki Fenn boldogan, s ezt számos kedves mosoly és megannyi jókívánság kísérte. A mai napon másodszer bővült vele a legénység, még egyszer visszatért a halottaiból, s még egy fájó titkot is sikerült a Reaver fémes padlózata alatt tartania.

Teljesen mindegy, milyen eredménnyel zárul a szavazás, Fenn akkor sem engedte volna el az egykori növendékét. Ha mind a hárman ellene döntenek is, ha mindenki úgy véli is, hogy újra az életükre akar törni, s ha még ő maga is megbizonyosodik erről: Mira akkor is a fedélzeten maradhatott volna, mert Fenn nem tudna nélküle élni. Sem az elméje, sem a szíve nem bírná ki azt, ha még egyszer elvesztené...